

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 3398/19
13.5.2021. године
Београд

У И М Е Н А Р О Д А

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Марине Јакић, председника већа, Ловорке Стојнов и Ивана Илића, чланова већа, у парници тужиоца АА, ..., ул. ... бр. ..., кога заступа Владимир Лучић, адвокат из Београда, ул. Дечанска бр. 15, против тужених ББ из ..., ул. ... бр. ... и ВВ из ..., ул. ... бр. ..., које заступа Мирко Радовић, адвокат из Пожеге, ул. Краља Александра бр. 15, ради регреса, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П 10308/18 од 14.12.2018. године, у седници већа одржаној дана 13.5.2021. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца Удружења осигуравача Србије – Гарантног фонда и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Трећег основног суда у Београду П 10308/18 од 14.12.2018. године.

Образложење

Побијаном пресудом ставом првим, одбија се тужбени захтев тужиоца АА којим је тражио да се обавезу тужени ББ из ... и ВВ из ... да тужиоцу на име регреса солидарно исплате износ од 890.164,86 динара, са законском затезном каматом почев од 20.3.2015. године па до исплате, као неоснован и укида у целини решење о издавању платног налога истог суда П. 3416/18 од 24.4.2018. године. Ставом другим, обавезује се тужилац да туженима на име трошкова парничног поступка исплати износ од 52.875,00 динара, у року од 15 дана.

Против наведене пресуде тужилац је благовремено изјавио жалбу из свих законских разлога.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку, другостепени суд је утврдио да је жалба тужиоца неоснована.

Првостепени суд није учинио битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1,2,3,5,7 и 9 ЗПП, на које овај суд као другостепени пази по службеној дужности. Није учињена ни битна повреда одредбе из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП на коју се неосновано указује жалбом, јер је побијана пресуда непротивречна, довољно образложена и сагласна садржини исправа и записника у списима, тако да иста може да се испита.

Према стању у списима, тужилац је 12.4.2018. године поднео тужбу против тужених наводећи да се .... године у 16,50 часова на деоници пута бр .... -... у месту ... догодила саобраћајна незгода коју је проузроковао првотужени ББ, управљајући неосигураним моторним возилом – радном машином марке “CASE”, без регистарских ознака, у власништву друготуженог ВВ и да је том приликом оштећено моторно возило – скуп возила који чине вучно возило марке “Man” рег. Ознаке... и прикључно возило марке “Fligel”, рег. Ознаке ..., у власништву ГГ, ... Тужилац је на основу споразума о вансудском поравнању оштећеном ГГ дана 19.3.2015. године исплатио материјалну штету у износу од 890.164,86 динара. Тужилац се пре подношења тужбе обратио туженима захтевом за мирно решење спора.

Првостепени суд је решењем П. 3416/18 од 24.04.2018. године издао платни налог и обавезао тужене да тужиоцу на име регреса солидарно исплате износ од 890.164,86 динара са затезном каматом почев од 20.03.2015. године па до исплате, као и трошкове парничног поступка у износу од 68.553,00 динара. Тужени су у приговору против платног налога оспорили тужбени захтев тужиоца у целости и истакли приговор застарелости потраживања.

Првостепени суд је уважио приговор застарелости потраживања сматрајући да је рок застарелости из чл. 376 ст.1 Закона о облигационим односима почео да тече првог наредног дана по исплати накнаде трећем оштећеном лицу и да је пре подношења тужбе истекао због чега је одбио тужбени захтев тужиоца и укинуо у целости решење о издавању платног налога истог суда П. 3416/18 од 24.04.2018. године у смислу одредбе чл. 460 ст. 4 Закона о парничном поступку.

Овакав закључак првостепеног суда прихвата и овај суд, као другостепени.

Тужилац је исплатом по вансудском поравнању од 19.3.2015. године испунио своју законску обавезу из чл. 91 ст. 1 Закона о обавезном осигурању у саобраћају да трећем лицу накнади штету проузроковану употребом превозног средства за које на дан штетног догађаја није био закључен уговор о обавезном осигурању. Исплатом накнаде је по одредби из чл. 91 ст. 2 истог Закона стекао сопствено право на регрес од власника неосигураног превозног средства. Испуњењем законске обавезе према трећем оштећеном лицу за АА наступа штета у висини исплаћеног износа а по одредби из чл. 91 ст. 2 Закона о обавезном осигурању у саобраћају за ту штету одговара власник који је пропустио да закључи уговор о обавезном осигурању. АА није у уговорном односу ни са трећим оштећеним лицем, ни са власником неосигураног возила, у оба случаја се ради о вануговорној одговорности за штету и правна природа тог потраживања се не мења у регресном поступку. АА не улази у права трећег оштећеног лица према власнику неосигураног возила већ испуњењем своје законске обавезе да накнади штету

стиче сопствено право да од власника возила потражује штету коју је претрпео исплатом. Регресно потраживање због тога застарева у роковима из чл. 376 ст. 1 и 2 ЗОО односно у року од 3 године од сазнања за штету и учиниоца а најкасније у року од 5 година од настанка штете.

Нема разлога да се на регресно потраживање Гарантног фонда примени општи рок из чл. 371 ЗОО. Обавеза Гарантног фонда према трећем оштећеном лицу застарева у року предвиђеном за застарелост потраживања вануговорне штете, потраживање АА према неосигураном власнику потиче из истог штетног догађаја, исте је правне природе па нема разлога да се на регресни захтев примењује дужи рок застарелости. Ако обавеза АА према трећем оштећеном лицу застарева у року из члана 376 став 1 и 2 ЗОО, нема разлога да АА у односу на неосигураног власника као поверилац регреса за исту штету буде у повољнијем положају. Због тога другостепени суд прихвата схватање првостепеног суда да регресно потраживање накнаде штете застарева у року из члана 376 став 1 и 2 ЗОО, а не у општем року из члана 371 ЗОО, како се то неправилно истиче жалбом.

Како је тужилац оштећеном материјалну штету исплатио дана 19.03.2015. године, а тужба је у овом поступку поднета дана 12.04.2018. године, то је регресно потраживање АА према одговорном лицу на име исплаћене штете оштећеном лицу застарело, у смислу одредбе члана 376 ЗОО.

Потврђена је и одлука о трошковима, јер је иста донета правилном применом одредбе члана 153 и 154 ЗПП.

Како се наводима жалбе не доводи у сумњу правилност и законитост првостепене пресуде, те како је пресуда заснована на правилној примени материјалног права то је применом одредбе члана 390 ЗПП побијана пресуда потврђена и одлучено као у изреци.

**Председник већа-судија
Марина Јакић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић